

Sygn. akt IX Ka 402/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Marzena Polak

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Kotarska

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013 roku

sprawy **J. O., obwinionego z art. 119 § 1 kw**

z powodu, apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 17 maja 2013 roku, sygn. akt XII W 66/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla punkt I;

2. uznaje J. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w kwocie 550 zł (pięćset pięćdziesiąt złotych);

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych za II instancję, a wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 402/13

UZASADNIENIE

J. O. został obwiniony o to, że w dniu 12 grudnia 2012 roku o godzinie 07.35 w T. przy ul. (...) ze sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia artykułów spożywczych, czyniąc łączne straty na kwotę 144,94 złotych na szkodę (...) S.A.

- **tj. o wykroczenie z art. 119 § 1 kw**

Wyrokiem zaocznym z dnia 17 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w Toruniu, sygn. akt XIIW 66/13, uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw i za to, na podstawie art. 119 § 1 kw, wymierzył mu karę 1 miesiąca ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin.

Zwolnił obwinionego od ponoszenia opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Wyrok **w części dotyczącej orzeczenia o karze** zaskarżył **obwiniony**, podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary, polegającej na orzeczeniu za popełnienie przypisanego mu wykroczenia kary ograniczenia

wolności, podczas, gdy - wobec uzyskania przez niego stałego zatrudnienia - karą adekwatną do jego sytuacji życiowej jest jego zdaniem kara grzywny.

W oparciu o postawiony zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec niego w miejsce kary ograniczenia wolności kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził przewód sądowy. W sposób wnikliwy i wszechstronny rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku postępowania, na ich podstawie poczynił zaś prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego.

Nie kwestionując ustalonego stanu faktycznego, obwiniony zaskarżył wyrok sądu I instancji, domagając się zamiany orzeczonej wobec niego kary ograniczenia wolności na karę grzywny. W uzasadnieniu wskazał, że w ostatnim czasie jego sytuacja majątkowa uległa korzystnej zmianie w związku z podjęciem przynoszącej stałe dochody pracy. Zaznaczył on, że modyfikacja kary zgodnie z jego wnioskiem zapobiegnie utracie przez niego zatrudnienia, zaś uzyskiwane wynagrodzenie pozwoli mu na uiszczenie grzywny.

Dokonując wyboru rodzaju kary, sąd powinien kierować się kryteriami wskazanymi w art. 53 kk.

Z wywodów uzasadnienia w części odnoszącej się do orzeczenia o karze wynikało, że według sądu I instancji dominujące znaczenie dla podjęcia decyzji w tym przedmiocie miał fakt istnienia w sprawie istotnych okoliczności obciążających. Z posiadanych przez sąd meriti informacji jednocześnie wynikało, że obwiniony utrzymuje się z wykonywania prac dorywczych i osiąga z tego tytułu dochód rzędu około 700 zł. We wniesionym sprzeciwie, wskazując ogólnie na fakt posiadania zatrudnienia, obwiniony nie podał żadnych szczegółów pozwalających stwierdzić, czy jego zarobki są na tyle wysokie, że w razie orzeczenia kary łagodniejszego rodzaju, uiszczenie grzywny nie stanowiłoby dla niego nadmiernej uciążliwości.

Ze złożonych przez obwinionego na rozprawie apelacyjnej oświadczeń wynika jednak, że z wykonywanych prac budowlanych osiąga on regularne dochody w wysokości ok. 1600-1800 zł miesięcznie (k. 58). Oceniając, z uwzględnieniem powyższego, jego możliwości płatnicze można zaś w pełni zasadnie przyjąć, że będzie on w stanie uiścić grzywnę.

Z drugiej strony nie sposób też faktycznie zignorować tego, że podjęcie stałego zatrudnienia przez obwinionego może co najmniej poważnie utrudnić mu wywiązanie się z obowiązków wynikających z istoty kary ograniczenia wolności. Podjęcie i wykonywanie stałej pracy zarobkowej przez obwinionego, który wykonywał dotychczas jedynie prace dorywcze dostarczające jedynie niewielkiego dochodu, w ocenie sądu odwoławczego, pełniej spełni zaś wobec niego rolę wychowawczą niż wykonanie kary ograniczenia wolności. Sytuacja, gdy uciążliwości i możliwe negatywne konsekwencje (utrata pracy), związane z wykonaniem kary nie równoważą korzyści płynących z wykonania kary z pewnością nie wpływa wychowawczo na sprawcę. Na to, że łatwiej będzie mu wykonać karę grzywny, niż karę ograniczenia wolności wprost wskazał, bazując na swoich dotychczasowych doświadczeniach, obwiniony (k. 58).

Mając na uwadze powyższe, sąd odwoławczy, w miejsce dotychczasowej kary, wymierzył oskarżonemu za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw karę grzywny w wysokości 550 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego kara ta jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego J. O. czynu, który ukradł towary o wartości ponad 140 zł, jego zawinienia, a także wystarczająca do spełnienia celów i funkcji wychowawczych oraz zapobiegawczych w zakresie zarówno prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Uwzględnia ona zarazem w należyтым stopniu okoliczność obciążającą w postaci uprzedniej wielokrotnej karalności obwinionego za przestępstwa. Dokonując - stosownie do art. 33 § 3 kk - oceny aktualnych możliwości płatniczych obwinionego, sąd odwoławczy uznał, że orzeczenie grzywny w wysokości 550 zł jest adekwatne do sytuacji majątkowej obwinionego,

który – jak wynika z jego wyjaśnień złożonych na rozprawie apelacyjnej - uzyskuje miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1600-1800 zł (k.58) .

W trakcie analizy akt sprawy pod kątem zaistnienia przesłanek z art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień, które skutkować musiały uchYLENIEM zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpsw, sąd odwoławczy zwolnił obwinionego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za drugą instancję, a wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa, gdyż przemawiały za tym względy słuszności, bowiem to nie jego postawa przyczyniła się do wszczęcia postępowania odwoławczego.